

LBRIS

We know
books

Pentru Tom

Holly Webb

OSCAR

SE SIMTE SINGUR

Ilustrații de Katherine Kirkland

Traducere de Justina Bandol

LITERA
București

Oscar's Lonely Christmas

Holly Webb

Copyright text © 2010 Holly Webb

Copyright ilustrație copertă © 2010 Sophy Williams

Copyright ilustrații interior © 2010 Katherine Kirkland,

Ediție publicată prin înțelegere cu Stripes Publishing Ltd., Londra

LITERA®

Editura Litera

Str. Moeciu 7A, București

021 319 63 90;

contact@litera.ro

www.litera.ro

Oscar se simte singur

Holly Webb

Copyright © 2025 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Justina Bandol

Editor: Vidrașcu și fiii

Corectură: Păunița Ana

Copertă și prepress: Andreea Apostol

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WEBB, HOLLY

Oscar se simte singur / Holly Webb;

trad.: Justina Bandol – București: Litera, 2025

ISBN 978-630-355-441-9

I. Webb, Holly

II. Bandol, Justina (trad.)

82-93-34=135.1

778.534.6

Capitolul unu

Hannah își scoase mănușile și le îndesă în buzunare. Vântul rece îi pișca obrazii, și ea ridică ochii spre cer, iscodind cu privirea. Poate în curând avea să ningă! Era abia noiembrie, dar se făcuse deja foarte frig. Băgă mâna în tubul cu mâncare pentru păsărele, scoase un pumn și-l împrăștie pe masa pe care veneau de obicei să mănânce.

Apoi zâmbi fără să vrea. Din iasomia de iarnă care creștea pe gard se auzeau vrăbii și pițigoi. Veniră în zbor ager pe lângă ea, din toate părțile, așteptând-o să plece ca să se poată rezezi asupra gustărilor în formă de viermișori, preferatele lor.

Închise tubul și-și puse din nou mânușile – era atât de frig, încât degetele începuseră deja s-o doară. Apoi se furișă fără zgomot către banca din curte și se ghemui într-un colț. Dacă stătea perfect tăcută și nemișcată, păsările veneau uneori chiar și când ea era aici. Ar fi fost mai înțelept să intre în casă și să le privească de la fereastra camerei, dar îi plăcea foarte mult să se uite la ele de aproape. Erau foarte amuzante cum se ciorovăiau și se împingeau una pe alta pe hrănitorele de păsări. Familia lui

Hannah avea cinci hrănitore diferite, și în curtea lor veneau multe dintre păsările din cartier.

Hannah se uită zâmbind, înfoclită în fularul ei larg și căciulița mițoasă, cum un măcăleandru împrăștie autoritar toate celelalte păsări, care se retraseră în tufișuri. N-avea să mai poată sta prea mult; abia dacă-și mai simțea degetele. Își strânse brațele în jurul umerilor și alunecă ușor în visarea ei obișnuită cu ochii deschiși: își închipui că stă ghemuită în pat cu un cățel alături, care să-i țină de cald. Putea să fie cam orice rasă, își spuse ea. I-ar fi plăcut foarte mult unul mare, pe care să-l poată lua în brațe, dar chiar și unul mai mic ar fi fost minunat.

Bineînțeles, dacă tot era numai un vis, putea foarte bine să-și închipuie exact ceea ce-i plăcea mai tare.

Se văzu deci strângând lângă ea un uriaș dalmațian alb-negru, o copie perfectă a lui Pongo din *101 dalmațieni*, filmul ei preferat. Se uitase de nenumărate ori la amândouă versiunile, și cea animată, și cea cu actori, și dalmațienii erau pentru ea câinii ideali.

Părinții ei se gândeau de foarte mult timp să ia un câine – cel puțin așa spuneau întotdeauna: „Mai vedem, ne gândim“, de fiecare dată când îi întreba. De fapt, tatăl ei chiar își dorea mult – îi plăcea să facă plimbări lungi și-i arătase fetiței fotografii cu câinele pe care-l avusese el însuși în copilărie. Dar mama se temea puțin pentru Zak, fratele mai mic al lui Hannah: un câine în aceeași locuință cu un copilaș nu i se părea o idee prea bună. Numai că Zak se apropia deja de trei ani, așa că Hannah începuse

din nou să facă aluzii. Nu credea că ar fi fost o problemă pentru Zak, care iubea animalele la fel de mult ca ea și, când dădea cu ochii de vreun câine, voia mereu să-l strângă în brațe. Mai degrabă câinele avea să trebuiască apărat de el.

În timp ce se gândea astfel, Hannah auzi ușa de la bucătărie trântindu-se și îl văzu pe frățiorul ei ieșind în curte, cu mers împiedicat, și strigând-o.

Scoase un oftat de iritare, căci Zak speriasse toate păsările. Până acum se simțise foarte bine să savureze momentul acesta tihnit fără prezența lui.

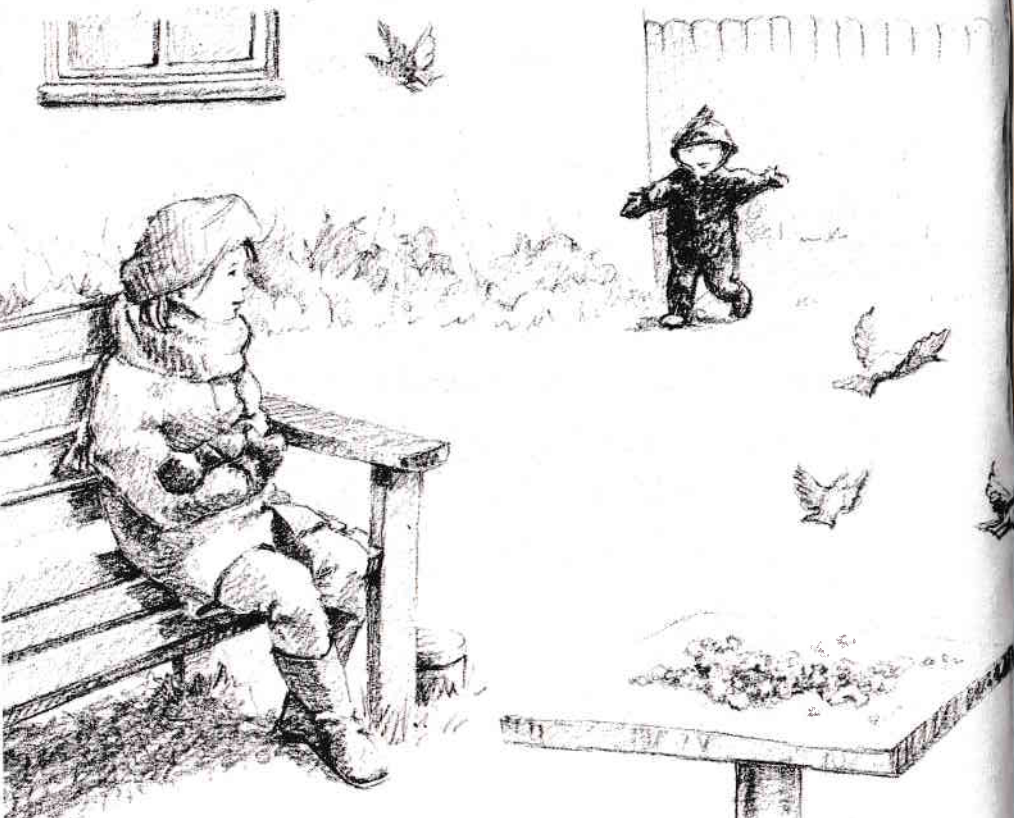
Dar, când el veni clătinându-se de după colțul casei, Hannah nu putu să nu zâmbească. Era îmbrăcat într-o salopetă roșie de fâș, atât de căptușită și de groasă încât bietul de el abia se putea mișca. Arăta ca un balon umflat.

– Hannah! Hannah! veni el repede și-o apucă de mână. Mami vlea pe tine!

Mama ieșise și ea din casă, cu un fular gros în jurul gâtului.

– Cred c-ai înghețat aici de atâta vreme, scumpo! Ai văzut vreo pasăre interesantă?

Hannah scutură din cap.

– Nu, numai pe cele obișnuite. Dar tocmai voiam să intru în casă, se întunecă deja.

Mama părea fericită.

– Am venit să-ți dăm o veste! Tocmai am primit un apel telefonic la care nu mă așteptam. Trase aer în piept și continuă: De la doamna care conduce Dashing Dalmatians.

Hannah se ridică brusc, privind-o cu ochi mari.

– E un... o crescătoare de dalmațieni? întrebă ea. De ce te-a sunat?

Mama zâmbi și mai larg.

– Pentru că o sunasem eu acum câteva săptămâni s-o întreb dacă ne poate înscrie pe listă pentru puii care urmau să se nască.

Hannah sări de pe bancă și o îmbrățișă.

– Serios? Nu mi-ai spus nimic!
Adică să luăm un pui de dalmațian?
De-adevăratelea?

Mama dădu din cap.

– Hai să mergem să discutăm înă-
untru, am înghețat!

Hannah intră în goană în
casă, smulgându-și haina
și fularul, și-i desfăcu
lui Zak fermoarul
salopetei. Alergă să-și
atârne hainele sub
scară, apoi veni în
fugă în bucătărie.

– Spune-mi, te
rog!

Mama râse.

– Ar trebui să-ți
dau mai des așa o
veste... Da, eu și tati

am hotărât că tu și Zak sunteți suficient
de mari ca să aveți grijă de un câine.
Tatăl tău voia un câine mare, iar tu
ești pasionată de dalmațieni, așa că am
găsit-o pe doamna asta – o cheamă
Lisa – pe internet. Locuiește la vreo
treizeci de kilometri de aici, aproape
de Mill Green.

Hannah dădu din cap. Mill Green
era un sătuc pe care-l vizitase într-o
excursie cu școala, când se duseseră la
moara de apă de acolo, să vadă cum
funcționează.

– Lisa crește dalmațieni. Are pui
doar de două sau trei ori pe an, și de
aceea noi credeam c-o să așteptăm
o vreme. Dar se pare că altcineva
care era înaintea noastră pe listă s-a
răzgândit. Mama se încruntă. Cică din
cauza unor pete mai deosebite. Lisa